

Dorm en l'accident que provoca

Sobre les nombroses i contradictòries
experiències de la llar

15 de setembre de 2022 – 8 de gener de 2023

DORM
EN
L'ACCIDENT
QUE PROVOCA

Índex

Presentació pàg. 3

Fitxa de l'exposició pàg. 4

Procés de creació col·lectiu de l'exposició pàg. 5

Fitxa de les obres pàg. 6

Activacions i activitats relacionades pàg. 46

Crèdits pàg. 47

Presentació

Dorm en l'accident que provoca. Sobre les nombroses i contradictòries experiències de la llar.

Les nombroses i sovint contradictòries experiències que provoquen les nocions de llar bateguen sota una capa gruixuda d'assumpcions, imposicions, inèrcies i familiaritzacions. Què passa quan aquestes latències de vivències diverses s'agiten, s'exposen i es creuen provocant accidents, assenyalant violències i obrint possibilitats?

Dorm en l'accident que provoca és un teixit de preguntes i propostes artístiques sobre significats i dubtes, vivències i estranyaments, genealogies i històries, polítiques i Polítiques, representacions o difuminacions, explotacions i exploracions, espais i temps, nosaltres inclusivis o excloents, violències i revictimitzacions, o les matrius de racisme, classisme, capacitisme, androcentrisme, antropocentrisme.

Una exposició formada per les propostes individuals i col·lectives del grup d'artistes seleccionats, per les activitats paral·leles amb les veus i participacions d'altres agents convocats i per una taula situacional que s'ha ocupat col·laborativament de provocar i acompanyar els processos i subprocessos de creació i reflexió.

Rancho comunidad i Enric Puig Punyet

Taula situacional de l'exposició

Dorm en l'accident que provoca

15 de setembre de 2022 – 8 de gener de 2023

Artistes · Obres

Hannah Adib · *Teixint Identitats*

Asunción + Guasch · *Estances. Cartografies de l'Edèn*

Gael del Río + Luca Bani · *Resonar*

Daniel Cid + Francesc Pla + Eva Serrats · *Sense Llar*

Agnes Essonti · *Bush butter i swit fo mboa*

Rafael Frazão · *Piso Ficción*

Hogar Diska · *Discapacitar / Espacios Horizontales / Cama del dolor compartido / Posters / Madrigueras Diskas*

Hogueras/hogares · *La esquina roja*

Lucía Lijtmaer · *Nuestra casa es una cabina telefónica*

Julio Linares · *Una flor*

Eva & Franco Mattes · *My Little Big Data*

Noha Mokhtar + Júlia Nueno + Xavier Nueno · *Qualsevol lloc*

Recetas urbanas (Santiago Cirugeda + Alice Attout + Yaiza Ares) · *Paredes Pepinas*

Río Paraná (Duen Sacchi + Mag De Santo) · *El descanso*

TAKK (Mireia Luzárraga + Alejandro Muiño) · *MDF Tent*

Génesis Valenzuela · *Predicción, prevención y control de los sentidos. Breve ensayo sobre el desarraigo.*

Un projecte curat i desenvolupat col·lectivament per:

Hannah Adib

Asunción + Guasch

Gael del Río + Luca Bani

Daniel Cid + Francesc Pla + Eva Serrats

Gema Darbo

Agnes Essonti

Rafael Frazão

Hogar Diska

Hogueras/hogares

Lucía Lijtmaer

Julio Linares

Eva & Franco Mattes

Noha Mokhtar + Júlia Nueno + Xavier Nueno

Recetas urbanas (Santiago Cirugeda + Alice Attout + Yaiza Ares)

Río Paraná (Duen Sacchi + Mag De Santo)

TAKK (Mireia Luzárraga + Alejandro Muiño)

Génesis Valenzuela

Taula situacional:

Rancho comunidad + Enric Puig Punyet

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa
cà

Procés de creació col·lectiu de l'exposició

Dorm en l'accident que provoca és el resultat d'un procés de creació col·lectiu que ha portat a reflexionar, interactuar i fins i tot conviure al Santa Mònica a més de trenta creadors/es locals i internacionals de diferents àmbits. Aquest procés ha sigut provocat, acompanyat i curat per una taula situacional formada pel col·lectiu Rancho comunidad i Enric Puig Punyet, director del centre.

El format de treball es basa principalment en un model de compartir recursos, idees i coneixements durant els quatre mesos de creació de l'exposició. La setmana més intensiva va tenir lloc al mes de maig quan els artistes convocats van conviure, i fins i tot dormir una nit, al Santa Mònica per conèixer cara a cara els altres participants, col·lectius i equips que conformen el centre, exposar la seva pràctica, investigar *in situ* els seus projectes, discutir preguntes o assessorar-se sobre les possibilitats dels espais i les confluències amb la resta de projectes. Amb la voluntat de fomentar la horitzontalitat i la col·lectivització de recursos, el pressupost de l'exposició s'ha treballat també amb total transparència entre tot/es els/les participants. En aquest procés de curadoria compartida, la taula situacional hi té un paper crucial ja que facilita l'intercanvi, construeix ponts i obre reflexions crítiques i perspectives sobre el tema escollit.

Però poden els projectes col·lectius ser del tot exitosos en un moment en què tendim a la individualitat i bevem d'una herència artística molt basada en l'autoria individual? Compartint recursos i prenent decisions conjuntament, les maneres col·lectives de treballar es posen a prova en cada trobada. Precisament les similituds entre les diverses problemàtiques que planteja la temàtica proposada –la llar– i el mateix fet d'estar construint un projecte en comú, han esdevingut claus en el desenvolupament de l'exposició.

Dorm en l'accident que provoca orbita al voltant d'un conjunt de preguntes derivades d'aquest procés i es materialitza en setze projectes artístics de nova creació i un conjunt d'activacions i activitats paral·leles. El procés creatiu ha quedat plasmat als murs de l'exposició que, intervinguts per Rancho comunidad amb diferents escriptures o materials, s'entenen com una textura per a transitar entre els diversos espais i la pluralitat de mirades sobre la llar.

Aquesta metodologia ha passat ja a estabilitzar-se en aquest quart cicle del nou Santa Mònica com una manera pròpia de treballar col·lectivament els marcs expositius al centre. Una metodologia que fomenta fórmules diverses de participació horitzontal amb la voluntat que el Santa Mònica esdevingui un espai en constant construcció de nous significats compartits i obertura de nous interrogants.

Fitxa de les obres

Teixint identitats / Weaving identities

Hannah Adib

Teixint identitats busca ser una manera d'endreçar, formalitzar i materialitzar identitats personals. Així com una manera de donar veu i fer visibles històries d'aquells que es troben entre cultures. Generant peces úniques i personals amb l'objectiu de representar, de la manera més acurada possible, quelcom tan complex i abstracte com la identitat pròpia.

A través d'un sistema gràfic format per cinc retícules, aquest projecte busca generar un codi que, no entès a primera vista, pugui ser descodificat i associat a històries i vivències personals. D'aquesta manera, generant un sistema adaptable a una multiplicitat d'usuaris i identitats, s'aconsegueix crear una col·lecció de peces úniques i personals amb coherència formal i conceptual. Peces temporals que mostren la vida i història de persones en el moment exacte en què aquestes han estat generades.

Un projecte personal que neix del qüestionament propi i de les arrels àrabs de l'artista i que agafa com a referència l'esquelet estructural i formal de les catifes tradicionals de l'Orient Mitjà. Peces de gran importància en la religió, identitat i cultura dels països àrabs.

Biografia:

Hannah Adib (Barcelona, 1998) és una jove dissenyadora multidisciplinària que treballa temes identitaris i culturals. De mare catalana i pare iraquià, la recerca per entendre i descobrir-se a ella mateixa i a la seva identitat ha servit d'inspiració per molta de la seva feina. Projectes personals que neixen d'interessos i qüestionaments propis i d'una mirada retrospectiva a la seva infància i a les seves arrels.

<https://hannahadib.cargo.site/SantaMonica-1>

Agraïments: Mohammed, Anas i Nour

Estances. Cartografies de l'Edèn

Asunción + Guasch

Instal·lació performativa. Mapa parlat, creat a partir d'un procés participatiu consistent en trenta converses amb persones de diferents àmbits preguntant-nos: és la llar un estat interior? I si és així, com hi accedeixo i com és? Aquest mapa es recrea físicament en l'espai expositiu; conté quatre accessos i cinc estances que recullen el conjunt de les aportacions dels participants. Els visitants poden transitar per la instal·lació amb l'ajut d'un mapa imprès i habitar o interactuar amb les estances.

El procés participatiu es manté viu fins al final de l'exposició. La peça també s'activa amb convocatòries obertes de l'activitat "Estances". Es tracta d'una sessió de treball lúdica i creativa en què ens endinsem en aquesta cartografia per localitzar i materialitzar amb bolígraf 3D l'estança pròpia de cada participant. Les aportacions de les participants es mostren en una "paret viva" situada a la sortida de la instal·lació.

Activitats vinculades:

05.10, 9.11, 14.12 / 17:30h: Activació **Estances** / Asunción + Guasch

Biografia:

ASUNCIÓN + GUASCH són **Josep Asunción** (Barcelona, 1963) i **Gemma Guasch** (Barcelona, 1966). Treballen en binomi, explorant els límits i el potencial de la dualitat creadora. El corpus de la seva obra és ampli i complex, abastant múltiples creacions visuals i performatives: la pintura –que consideren la seva llengua materna, i amb la qual mantenen una pràctica continuada, de forma individual i conjunta–, la fotografia, el vídeo, l'objecte, la instal·lació, la performance, la poesia... Molts dels seus treballs són performatius i impliquen la resposta participativa dels altres; especialment en els projectes d'art públic, que incorporen a altres agents en pràctiques artístiques col·laboratives.

Treballen de forma processual. La seva obra s'ha d'entendre com un cos orgànic, un compost d'unitats i relacions que va emergint pel camí, des de la quotidianitat, les vivències biogràfiques i la seva afectació. El seu mètode es basa en l'escolta activa. Mitjançant la focalització, o emprant estratègies de buidat, fan emergir una nova obra en forma d'oracle, capaç de generar experiència. La vessant col·lectiva és una part important del seu procés de creació; s'entén com una àgora, un espai comú on promoure la capacitat transformadora que té la creativitat en l'individu en el cos social. En aquest entorn col·lectiu s'entenen els seus projectes d'art públic i les performances participatives, així com la llarga experiència docent i les seves publicacions.

<https://asuncionguasch.net/>

Crèdits:

Direcció: Josep Asunción i Gemma Guasch

Assistent de direcció: Clara García Rams

Disseny gràfic i animació: Gina Guasch Team

Joc, activacions i comunicació: Clara García Rams

Producció domo geodèsic: Guillem Anguera

Disseny de so: Balkline

Meditació guiada: Meditación De Rose

Veus: Mariana Chiavini i Rafael Aguilar

Enregistrament i edició: Kai Landre

Suport 3D: Daniel Riba

Converses: Anna Raventós, Antoni Clapés, Berta Torres, Carlos González, Clara García Rams, Daniel Riba, David Macho, Eduard Figueras, Eugenia Pintos, Felipe Cussen, Gemma Guasch, Gerard Asunción, Gina Guasch, Inés García, Jokin Labaien, Josep Asunción, Lea Viscasillas, Lior Zisman Zalis, Lola Hernando, Maite Sánchez, Marc Artigau, Mari Beluco, Mariana Chiavini, Mariona Fernández, Marta Pol, Menchu Gutiérrez, Néstor Angarita, Pep Aymerich, Titón Besalú i Umberto Ribeiro

Resonar

Gael del Río + Luca Bani

Si la llar és un lloc d'intercanvi, de diàleg, d'harmonia i d'evolució, també és veritat que pot ser un lloc d'incomprensió, de dolor i de conflicte. Un enfrontament d'egos, de generacions i de gèneres.

Quan la ideació artística és compartida, l'escena que es desenvolupa ens recorda a la d'una llar. Les dinàmiques que propicien la contaminació es concreten en un equilibri inestable, una fluctuació en la qual en moments preval la intuïció personal i en uns altres la visió de l'altre. L'escolta s'alterna a l'aportació en una constant oscil·lació entre construcció i destrucció (o desconstrucció). I quan aquest ball aconsegueix la ressonància, es produeix la creació.

Biografia:

Gael del Río (Barcelona, 1990) va estudiar Arquitectura a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona. Es va topar amb la fotografia a la recta final de la seva carrera durant el seu any d'intercanvi al Royal Melbourne Institute of Technology.

A partir d'aquest moment, la seva vida personal i professional va virar progressivament en aquesta direcció, completant els seus estudis de fotografia en IEFC i Grisart.

Actualment, a més de dedicar-se professionalment a la fotografia d'arquitectura, desenvolupa projectes personals que han estat exposats en Voies Off Festival (Arles), Fotofever (París), KBr Fundació Mapfre (Barcelona) i LUMA Arles, entre altres.

Luca Bani (Pisa, 1982) és un fotògraf italià que viu i treballa a Barcelona. Es va graduar en Arquitectura en 2012 a la Università degli Studi di Firenze. Des de 2017 es dedica professionalment a la fotografia d'arquitectura, alhora que desenvolupa els seus projectes fotogràfics personals. Entén la fotografia artística com un mitjà per explorar a l'ésser humà i la seva essència a través de la recerca del seu propi món interior. Desenvolupa el seu treball amb l'objectiu de realitzar una cerca estètica que considera fonamental en qualsevol expressió artística, i és per això que controla totalment el procés de producció d'imatges a través de la cambra obscura.

Sensellar

Eva Serrats + Francesc Pla + Daniel Cid

Barrar el pas a un porxo amb unes portes, posar punxes al terra o instal·lar bancs individuals... Són aquestes les solucions per dirimir el sensellarisme? En realitat es tracta d'uns elements de control ambivalents que no el castiguen però l'exclouen. En definitiva, suggereixen que no s'és benvingut. Aquestes barreres, a més de desplaçar físicament el problema, l'invisibilitzen. Es tracta d'una idealització de la ciutat, d'una "estatització" de l'espai públic que nega el conflicte. Un conflicte que per més que insistim en refusar, continuarà existint. Segurament la negació sigui un acte d'autoprotecció, veure algú dormint al carrer posa en evidència la nostra fragilitat i la fragilitat del sistema en el qual vivim. Cal activar visions ignorades, ampliar les definicions superficials del sensellarisme i incloure'l legítimament a la ciutat. Trencar prejudicis i entendre que el sensellarisme "cronificat" acaba trencant els vincles de la persona que, vivint enlloc, ja no té enlloc on anar. No està al carrer perquè vulgui, sinó perquè no té on viure, una porta de casa a la qual traspasar, entrar i sortir quan vulgui. Ni s'ho mereix ni s'ho ha buscat. Les causes del sensellarisme són estructurals. La identitat sensellarista es constitueix a partir del que li manca, un habitatge. Una experiència desubicada que sempre succeeix en l'obert, en una transició contínua d'apropiació i reapropiació del carrer. I quan en aquest apareixen barreres que ho impedeixen, directament es criminalitza la persona, s'incrementa el seu estrès i ansietat, es vulnereu drets, es dificulta el dia a dia. Proposem un estranyament, treure les portes de la seva percepció automatitzada i endur-nos-les. Fer visible aquesta invisibilització de la qual parlàvem i a la vegada, en una exposició sobre la llar, fer evident que habitar es constitueix en els trànsits que van del llit al carrer. Traspassant els llinars que hi ha entre els espais íntims, privats, col·lectius i públics. Entrem a casa perquè abans n'hem sortit.

Activitats vinculades:

13.10: Activació **Sensellar** / Daniel Cid + Francesc Pla + Eva Serrats

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa c

Biografies:

Eva Serrats (Lier, 1971)

És arquitecta, Màster en documental de creació i actualment estudiant del Màster en filosofia per als reptes contemporanis (UOC). Ha treballat en els camps de la fotografia, el cinema i l'arquitectura i la gestió cultural, entre d'altres. L'any 2007 va crear Leve Productora, situada a La Floresta. És directora d'estratègies a la Cooperativa La Capell, de la qual ha estat presidenta (2019-2021). Ha estat professora al Grau de Comunicació Cultural a la Universitat de Girona. Actualment és professora de projectes a la ETSAB (UPC).

Francesc Pla (Barcelona, 1968)

Estudià arquitectura a Barcelona. Durant gairebé 23 anys ha estat soci de BOPBAA juntament amb Josep Bohigas i Iñaki Baquero. A l'actualitat desenvolupa projectes d'arquitectura i museografia amb Eva Serrats a Leve Productora. Els projectes en els quals treballen tenen temàtiques, motivacions i formats diversos: l'allotjament dels sense sostre, la sostenibilitat alimentària, el luxe, les tipologies d'habitatge, les infraestructures en el paisatge, el territori... en projectes d'arquitectura, urbanisme, esdeveniments culturals, etc. Una part de la feina quotidiana és l'arquitectura de capçalera com a servei al veïnat i la implicació en la definició de projectes de millora del barri. És arquitecte del Pla de Sostenibilitat Ambiental a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i professor de projectes a l'Escola d'Arquitectura del Vallès (ESTAV-UPC).

Daniel Cid (Barcelona, 1966)

És Associate Professor d'Estudis de Disseny a la Winchester School of Art, Universitat de Southampton (Regne Unit). La seva recerca es mou entre la teoria i la praxis. Ha publicat llibres com *Las casas de la vida* (amb Teresa Sala a l'editorial Ariel el 2012) o *La casa dispersa* (Asimétricas, 2020). Recentment ha publicat la novel·la *L'espai d'un instant* amb Empúries (premi Casero). És codirector del Social Practices Lab de la WSA, projecte que explora com el disseny a través de l'acadèmia pot activar projectes comunitaris. Ha desenvolupat, entre d'altres, projectes participatius amb comunitats afectades pel sensellarisme.

Els tres han treballat conjuntament en projectes com Pis Zero, una nova tipologia d'habitatge temporal de baixa exigència per a persones sense llar, que proposa una fórmula alternativa per garantir l'accés a l'habitatge. Es reforma un habitatge convencional per transformar-lo en un "pis de carrer" que ofereix la possibilitat de passar-hi la nit a persones que dormen al ras. Va destinat a persones que fracassen en altres formats de pernoctació, per rebuig o impossibilitat d'adaptar-se a algunes normes de conducta i de convivència que sovint es demanen. El primer cas d'estudi va ser al carrer del Carme de Barcelona, i actualment s'estan treballant dues noves versions: una al carrer Llatzeret de la mateixa ciutat i per la mateixa entitat, i una altra a Maó per al Consell Insular de Menorca (aquest darrer juntament amb Ferran Vizoso).

Crèdits:

Col·laboració: Juan Lemus, Arrels Fundació

Producció: Leve Productora

Agraïments: Gabriel Aguirre

Mapa de recurs "Sobreviure al carrer a Barcelona" – Arrels Fundació:

<https://www.arrelsfundacio.org/mapa-sobreviure-al-carrer-a-barcelona-agost2020/>

Elements arquitectònics que violen drets – Arrels Fundació:

<https://www.arrelsfundacio.org/arquitectura-hostil/>

Pis Zero – Leve Projects:

<http://www.levenet.com/projecte/pis-zero-darrels-fundacio/>

Bush butter i swit fo mboa

Agnes Essonti Luque

Totes venim del foc i a la vegada estem fetes de foc. Què seria la llar sense l'escalfor del foc, d'uns fogons o del plat de menjar que t'espera quan arribes a casa després d'un dia sencer navegant incomoditats i contradiccions? No és que aquell plat de *wata fufu* i *eru*, d'*ekwang* o de cacauets torrats amb pa acabat de fer-ho puguin solucionar tot, però al menys una pot omplir-se la panxa i llavors el món sembla una miqueta millor. Amb sort, el plat no t'esperava sol i pots menjar amb una mare, germana, filla, veïna o amiga i us nodriu juntes. Perquè nodrir-se és més que menjar i compartir amb altres és cuidar.

Aquesta instal·lació, pensada expressament per a aquesta exposició, es planteja com un espai per ser viscut i gaudit. A través d'objectes catalitzadors de la seva identitat, l'artista busca transportar-nos al seu propi univers, on qüestions com l'afrodescendència, l'ancestralitat, l'autorepresentació, allò quotidià i les memòries familiars es situen en el centre. No es tracta d'una obra per ser contemplada, sinó d'una invitació a seure a taula i gaudir de l'espai de la manera que vulguem.

Activitats vinculades:

29.09, 26.10, 24.11 / 19h: Activació **Identitat** / Agnes Essonti

Biografia:

Agnes Essonti Luque (Barcelona, 1996) és una artista afroespanyola que viu i treballa a l'Hospitalet de Llobregat. Com un tomb a les arrels, la seva obra es tradueix en un viatge constant. Desfà per les seves memòries; necessita tornar-hi com un aliment nutricional que sustenta el seu art i la seva vida.

Amb una sòlida formació acadèmica - on figuren estudis de fotografia a KCC a Londres, un postgrau en Cultura i Pensament dels Pobles Negres, i un Màster en Desenvolupament de Projectes Fotogràfics a Blank Paper -, la seva línia de treball s'ha enfocat cap a temes com ara la identitat, la raça i l'ancestralitat. Les seves peces són catalitzadores d'un procés d'investigació que sosté a través de mitjans com la fotografia, el vídeo i la performance, i en què ha trobat la possibilitat de registrar, configurar i (re)construir les memòries pròpies.

La seva obra ha estat exposada a la Biennial Rencontres de Bamako, al Centre d'Art Contemporani Rafael Botí i a la Biennial d'Art Contemporani de Dakar.

www.essonti.com

Crèdits:

Col·laboració: Mango+Okra

Producció: Neonled

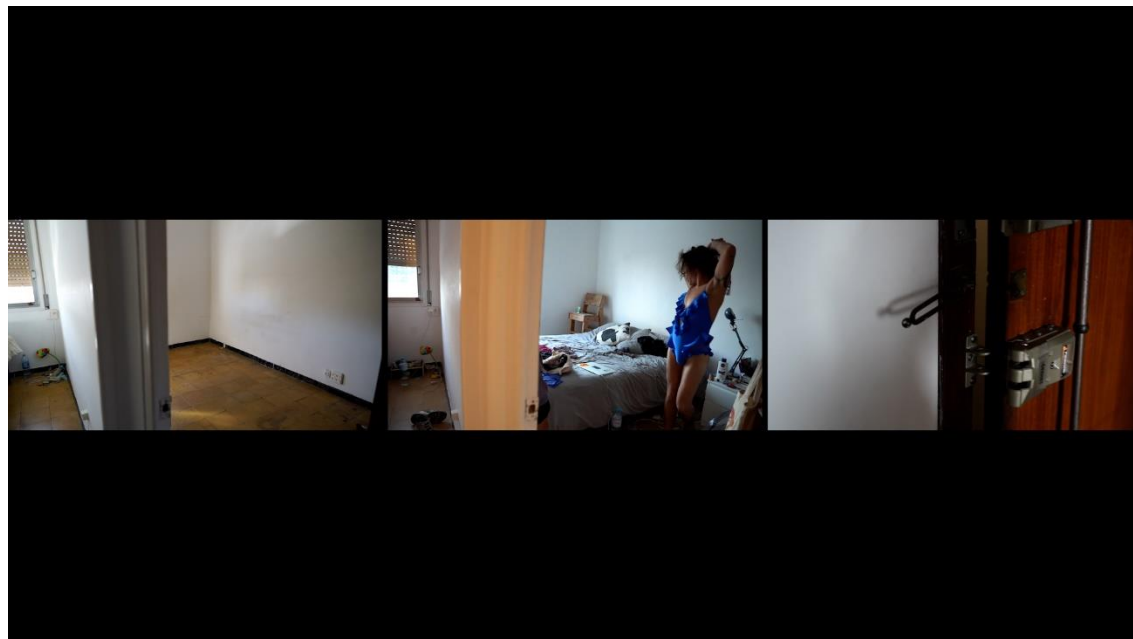
Impressions: BCN Fotos

Agraïments: Carmen Alcaraz del Blanco, família, amigues i ancestres. "A tot l'equip del SM per l'oportunitat, a la meua família i amigues per acompanyar-me i a les meues ancestres per guiar-me en tot moment".

Piso Ficción

Rafael Frazão

Piso Ficción és una peça audiovisual que investiga els entramats entre cossos i objectes que constitueixen la noció de llar, acompanyant el procés de dissolució d'un pis que s'havia constituït com un lloc d'acollida migrant i transfeminista. Acompanya també la recerca de cadascuna de les habitants per noves cases. En aquest procés es revela un estrany inventari de modes de viure a Barcelona, sobre tot des de la seva relació amb el model tradicional de família; del "càsting" excloent operat per les propietàries d'immobles, fins als imaginaris del que seria una roommate ideal. La instal·lació està composta per una part de la pròpia mudança, que encara no ha trobat el seu destí.

Biografia:

Rafael Frazão (São Paulo, 1985) és artista visual i videomaker, brasiler establert a Barcelona, té en el llenguatge audiovisual la seva forma d'investigar i esdevenir amb la diversitat de mons. Treballa principalment en la intersecció entre art, tecnologia i producció de pensament, utilitzant el vídeo experimental i els nous mitjans per investigar temes al voltant de la cosmopolítica, els estudis multiespècies, els somnis i la filosofia de la imatge. Ha exposat la seva obra en llocs com el MACBA, la Casa Encendida, Ars Eletronica, Sesc-Sp, MAM Rio, Museu do amanhã, Caixa Cultural i d'altres. Actualment és artista resident a La Escocesa, fàbrica de creació, a Barcelona.

<https://rafaelsocra.wixsite.com/site>

Crèdits:

Col·laboració: Sara Manubens, Feña Celedon, Luciana Chierigati i Carolina Campos, Mama Lynch, Luisa Fagá i Tiago Pimentel.

Agraïments: Tau / Luna Acosta, Henrique Lukas, Vitor Guerra i Paula Alves.

Hogar Diska

Col·lectiu de creació *site-specific* per a l'exposició *Dorm en l'accident que provoca*.

Espacios Horizontales

Instal·lació que possibilita habitar l'espai artístic fora del flux de consum i del moviment bípede i imparable. Està articulat en tres propostes: horitzontal obert, tancat i integrat.

Artistes: Hogar Diska - Consol Llupià García, Tatiana Antoni Conesa, Silvia M. Limiñana, Eva Iovine i Usu Sojo Mende

Producció: Tatiana Antoni Conesa

Referents: Tricia Hersey @thenapministry i @gam.diskuir

Cama del dolor compartido

Performance sobre el dolor crònic en un espai públic i artístic desafiant la concepció que el dolor ha de ser privat.

Artistes: Consol Llupià García, Silvia M. Limiñana i Tatiana Antoni Conesa com a part d'Hogar Diska

Performance: Consol Llupià García, Silvia M. Limiñana i Tatiana Antoni Conesa

Discapacitar

Una proposta consistent en prendre mesures per “discapacitar” (extreure el capacitisme.) una exposició.

Artistes: Hogar Diska - Consol Llupià García, Tatiana Antoni Conesa, Silvia M. Limiñana, Eva Iovine i Usu Sojo Mende

Col·laboració: Fetes a Mans amb la LSC i Touch Graphic Europe amb la traducció en braille

Referents: *Against Access*. John Lee Clark (Handtype Press, 2014); *Accessibility in the Arts: A Promise and a Practice*. Caroline Lazard (Recess, 2019)

Posters

“Este lugar no es para todes”. Assenyalar llocs als quals no es pot accedir, prenent així facilitar la reflexió i l'acció sobre l'accés.

Artistes: Tatiana Antoni Conesa com a part d'Hogar Diska

Col·laboració: Celedonia Conesa Cañabate, costura a mano

Producció: Tatiana Antoni Conesa

Agraïments: Helena Vinent, Maki Spariva i Consol Llupià García

Madrigueras Diskas

És una peça fílmica col·lectiva que teixeix 5 experiències físiques i emocionals de persones diskas, amb dolor crònic i neuro-dissidents, al voltant del concepte llar. Subtitulada en SPS i signada LSC.

Fotograma del vídeo de Silvia Maestre Limiñana.

Artistes: Hogar Diska - Consol Llupià García, Tatiana Antoni Conesa, Silvia M.

Limiñana, Eva Iovine i Usu + **Invitades:** Carolina Guerra i Micaela Mahi Cuyami

Col·laboració: Fetes a Mans amb la LSC i Touch Graphic Europe amb el braille

Producció: Consol Llupià García, Eva Iovine i Tatiana Antoni Conesa

Agraïments: LeoNeo, França, Tuska, BamBam, Gala, Prada, Carbonera, Amanda, Alegre, Chispas, Petit, Fedra, Nikita, Fiera, Gattana i Rita

Biografies:

HOGAR DISKA es va formar a través d'una crida a un grup de suport de *telegram* de persones *queers* amb dolor crònic (50 participants). Aquesta crida la va fer Consol Llupià García i van respondre: Tatiana Antoni Conesa, Silvia M. Limiñana, Eva Iovine i Usu. Es va generar un grup de cinc persones que ha pres aquesta forma: un nucli arrel de dues, Tatiana i Consol, i tres ramificacions itinerants amb participacions més puntuals: Silvia, Eva i Usu. Aportant de diferents maneres, seguint i creant el procés i les propostes, llegint, etc.

“La col·lectivització a través de la crida ha fet possible la nostra participació, hackejant els temps capacitistes de producció (també artística) tan accelerats i excloents. Creant connexions que han trencat l'atomització pròpia de la nostra societat i han possibilitat que un grup de diskas malalts ens acompanyem i creem junts”.

Consol Llupià García (Barcelona, 1983). “Provinc d'un batibull de ancestres: curanderes i científiques. La meua pràctica artística es nodreix de portar a l'extrem la qüestió de la permeabilitat contextual, portant la meua pràctica artística en diàleg porós amb les experiències que em van succeir en el meu dia a dia, les meues xarxes de relació directes: amigues, família, animals no humans, la meua cossa alterada i malalt crònica, l'espai que habito i de connexions amb allò estrany. Els meus últims treballs: 15% Barcelona Crea (2022), La Balena del Prat al Prat/ Vibraera. La Capella, hangar.org i Unzip Arts

Visuals (2018-2020). Private Views. Centro de Arte Contemporáneo Wilfredo Lam l'Havana, Institut R. Llul i Sala d'Art jove (2014-17), etc.”.

Tatiana Antoni Conesa (Barcelona, 1985). “La meva pràctica artística es basa fonamentalment en la intervenció i creació d'imatges i textos. Buscant l'assenyalament de violències sistèmiques i reivindicant el punt de vista propi com diska, autista, no binari i malalt.

“Realitzo acompanyament individual i de grup amb una perspectiva multidisciplinària que inclou el sistèmic, el cos i l'art. I participo de diversos grups de suport i cures col·lectives anticapacitistes”.

Silvia Maestre Limiñana (Agost, 1990). “En el meu treball com a artista reflexiono sobre les maneres en les quals la societat continua imposant la seva visió binarista, asexual i capacitista. La meva obra neix com a resposta a la meva experiència de persona autista no binària amb una malaltia invisible en una societat que constantment reforça el binarisme de gènere, la neurotipicitat i el capacitisme. Els meus últims treballs han estat: participació amb el vídeo *Baños públicos, cotidianidad y género*, en l'exposició “Pluridentitats. II Convocatòria Biennial d'Arts Visuals”, en el MUA (Museu de la Universitat d'Alacant), 2021; mostra del fanzine *Ser Enferma* en l'exposició “Emergències 3”, organitzada per Fem Art Mostra, Ca la dona, Barcelona, 2021; participació en la “Nit de l'ART” amb el vídeo vídeo *¿Quién Seguirá Aquí?*, Altea, 2022”.

Carolina Guerra (Montevideo, l'Uruguai, 1982). “Artista investigadora, coreògrafa, docent de dansa, diska, bollera i militant social. En els últims anys m'he dedicat a investigar i crear projectes artístics que busquen transformar el dolor crònic i la malaltia en alguna cosa més que sofriment. Així, he anat creant un arxiu de la meva malaltia el qual vaig desplegant de diverses formes i llenguatges.

“En aquest moment em trobo creant una lectura performativa escènica sobre aquesta mateixa temàtica i un projecte de digitalització d'arxiu VHS de la Dansa Contemporània d'Uruguai. Formo part del col·lectiu Liga Tensa que investiga les manifestacions des d'un punt de vista coreogràfic amb el qual recentment llancem diverses publicacions a Mèxic i Uruguai. També formo part del col·lectiu militant fotogràfic Rebelarte i de l'organització Mercat Popular de Subsistència”.

Micaela Mahi Cuyami (Barcelona, 1980). “Artista, locutora de ràdio i escriptora, busco un posicionament crític sobre la desigualtat, el racisme i el feminisme. “Sóc vicepresidenta del projecte comunitari Radio Nikosia, participant en xerrades, debats, programes de ràdio i activitats relacionades amb la salut mental i la precarietat social. Col·laboracions amb radi CCCB en l'exposició *Tosquelles* (2022) pensant junts sobre la vulnerabilitat, i amb *Gentrifi-qué* (2022) de Contraimaginari Postpandèmics (Jesus Arpal, Antoine Silvestre i Nancy Garin) en el Centre d'arts Santa Mònica. “Obres recents: *Negrura*, (2020-2022) Centre Cívic Sagrada Família, Festival de Cinema Africà amb la producció de Africadouluy, Diversorium, Centre Cívic Ca Clariana i amb el col·lectiu CNAE Comunitat de Negres Afrodescendents Espanyols. *Oda Negrura, Oda a mi madre*, (2021) Festival Grec: Present El Africa a Barcelona. Taller d'intervencions crítiques decoloniales (2022) amb T.1.C -T.A. C. Publicació: *Batete, encontrando trozos de identidad* (2017) explica la seva trajectòria vital a través de la identitat, la salut mental i la afrodescendència”.

La esquina roja

Hogueras/hogares

a una **cuerva** incómoda
se la detiene
se la lleva al depósito
de las **cuervas** que incomodan
(...)

pero como lo descubren sus **explotadores**
enriquecidos súbitamente
las **cuervas** incómodas encerradas
son muy convenientes

intérrnala, entiérrala
(fragment **versionat** de una mujer limpia/ Angélica Freitas)

Les restes de la sala de reunió d'una organització migrant desapareguda o encara per inventar: telons, pancartes, un tauler d'anuncis, dibuixos, cançons, poemes i llistats.

Activitats vinculades:

Primera setmana desembre: Activació **Hogueras/Hogares** / Samuel Céspedes

Biografia:

Hogueras/Hogares és el nom del procés col·laboratiu que convoca Samu Céspedes per a la realització del projecte *La esquina roja*. Participen col·lectius, artistes i persones migrants i aliades. El sindicat de treballadores de la llar i les cures Sindihogar, Radia Cavaret, Ediciones Caseras, Monstras diaspóricas, Andrea Avelina Zayas de Suarez, Verónica Siccha Gonzáles, Elida Marisol Martínez Galdamez, Violeta Ospina Dominguez, Patricia del Razzo, Carmela Márquez Bertoni, David Bachiller Canal, Lupe Capell Gasol i Alejandra Céspedes Cárdenas.

Crèdits:

Col·laboració: Sindihogar

Agraïments: Quinny Martínez, Micaela Mahi, Yazel Parra Nahmens i Violeta Ospina Dominguez

Nuestra casa es una cabina telefónica

Lucía Lijtmaer

Text a manera de relat ucrònic que reflexiona a partir d'una veu coral sobre què significa una llar per a aquelles situades en els marges de la narrativa oficial, sigui la que sigui. El cos del text es divideix en “el portal”, la cerca d'un lloc de descans i repòs; “el placer”, en el qual s'anhela que la llar sigui també un lloc de gaudi, festa i erotisme; “el descanso”, en el qual s'introdueix la noció de casa com un espai de sociabilitat, cura i quotidianitat al voltant d'una taula; i finalment “las hadas en la plaza”, en el qual s'enalteix la necessitat de tota diferència i es planteja la dicotomia entre públic i privat com la veritable barrera institucional i d'ordre social.

Biografia:

Lucía Lijtmaer (Buenos Aires, 1977) va créixer a Barcelona. És escriptora i crítica cultural. Col·labora habitualment a El País. És autora de, entre altres llibres, *Casi nada que ponerte* i *Ofendidos. Sobre la criminalización de la protesta*. Codirigeix al costat d'Isa Calderón el late night i podcast cultural *Deforme Semanal*. La seva més recent novel·la és *Cauterio*.

Crèdits:

Producció locució: Goodit. C.B.

Locució: Desirée Rubio De Marzo

Disseny sonor: Manu Tomillo

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa c
à

Una flor

Julio Linares

Llar pot ser comunitat o família, resguard enfront dels elements o punt al qual tornar i on tenir la il·lusió que controlem la nostra vida. També és un lloc en el qual intentar fer el món a la nostra mesura, i si el món que desitjaríem conté coses que no existeixen en el nostre pla, la llar pot constituir-se com un intent de portal o passadís cap a un pla que ens agradaria habitar.

Una flor és una pintura mural i una font. És un lloc per a estar a gust, per seure a no fer res, a estar. Per escoltar l'aigua caure. Poc més.

És bonic pensar que en aquest mateix lloc, fa temps, també s'escoltava l'aigua, encara que la font estava més al centre.

Quan ocorre el mateix en un mateix lloc, però amb anys, dècades, segles pel mig, penso que el lloc està content. Com si recordés la seva infància en la seva vellesa per viure una cosa similar, quelcom cíclic mandatori.

Biografia:

Julio Linares (Toledo, 1985). Després de llicenciar-se en Belles Arts a la Complutense de Madrid, se'n va a viure a la selva del Brasil. Allí coneix la ayahusaca, és assaltat a punta de pistola i s'interessa pels vaixells. Aconsegueix feina de mariner i navega fins a la Mar del Carib. Torna a Toledo per a enfrontar-se al seu llinatge d'antiquaris. No aguanta molt i torna a Amèrica a la recerca d'aventures. Treballa en llocs no gaire legals i amb els diners guanyats es compra mig veler en Dominicana.

Una màfia local li usurpa el vaixell i fuig del país. Torna a intentar ser antiquari a Toledo. No pot. Ara es dedica a pintar.

<https://juliolinares.es>

Crèdits:

Suport amb el muntatge: Albert Jorquera

Agraïments: Pedro Pinilla Braojos, El Cojonudo i Maria Cecilia Güelfi

My Little Big Data

Eva & Franco Mattes

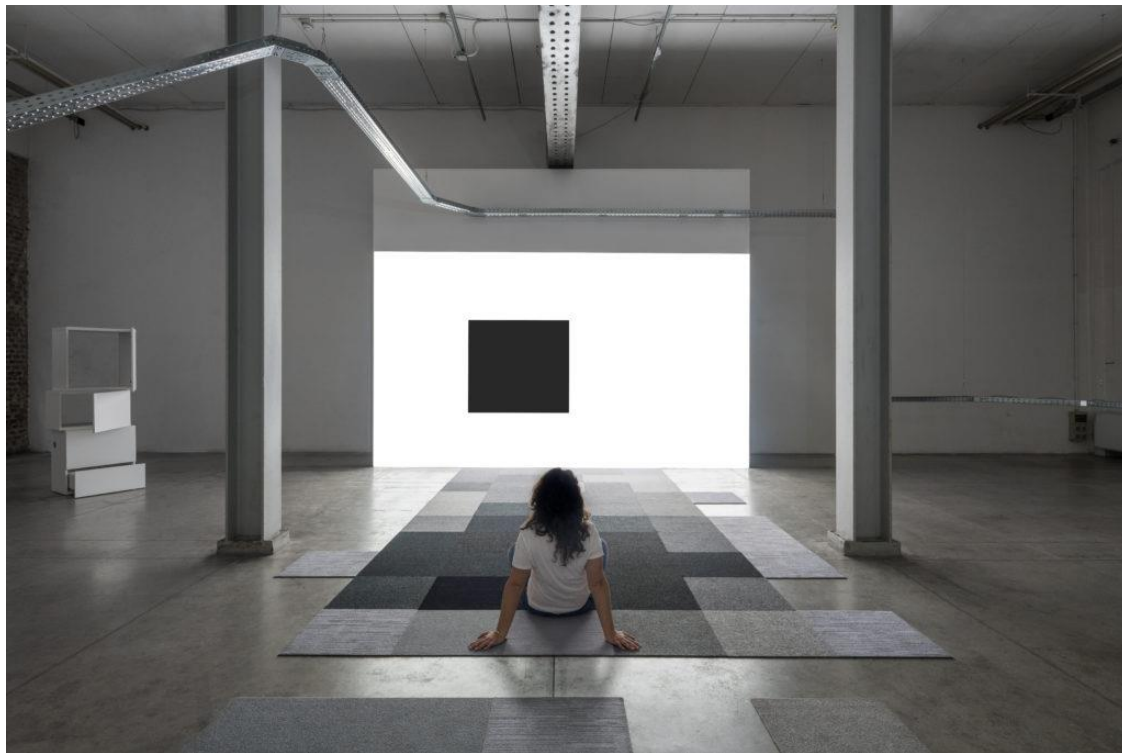

Foto: Delfino Sisto Legnani & Melania Dalle Grave per DSL Studio.

My Little Big Data és una investigació DIY sobre l'anàlisi de les dades personals per crear el "retrat" dels artistes. És el resultat d'un any de col·laboració amb l'investigador de dades Vladan Joler, a qui els Matte van lliurar 13 de les seves metadades privades de correu electrònic i alguns mesos d'historial de navegació. La instal·lació inclou un vídeoassaig de 24 minuts i una catifa modular.

La catifa és una manifestació "física" d'un dels gràfics que apareixen al vídeoassaig. Composta per rajoles de catifa d'oficina de 12 tons diferents de grisos, mostra la intensitat de la comunicació per correu electrònic dels Matte al llarg de tot un any, amb quadrats foscos que representen més activitat, quadrats més clars que representen menys intercanvis de correu electrònic i forats que representen el temps "fora de xarxa".

A Internet, cada acció deixa un rastre invisible enterrat a les dades. Analitzats en conjunt, aquests rastres poden revelar detalls molt íntims sobre nosaltres. Com el famós portal de la pel·lícula de Spike Jonze que conduïa al cap de John Malkovich, aquest vídeo és un portal a la ment dels artistes.

Biografia:

Eva i Franco Mattes (Itàlia, 1976) són un duet d'artistes italians que viuen a Nova York. Van ser dels primers artistes a utilitzar Internet com a mitjà per a crear art. A través de vídeos, instal·lacions i pàgines web, la seva obra respon i dissectiona la nostra condició contemporània en xarxa, abordant sempre l'ètica i la política de la vida en línia amb un toc d'humor negre. Les seves obres es troben a les col·leccions del SFMOMA, el Whitney Museum of American Art, el Fotomuseum Winterthur, el X Museum i el Walker Art Center. Es poden trobar enllaços a molts dels projectes de Mattes a la seva pàgina web: <https://0100101110101101.org>

Crèdits:

Producció: Careof, Milan

Agraïments: Delfino Sisto Legnani i Melania Dalle Grave per DSL Studio

Col·laboració: Vladan Joler

Qualsevol Lloc / Anyplace

Noha Mokhtar + Júlia Nueno Guitart + Xavier Nueno Guitart

Foto: The Artists

Qualsevol Lloc és una peça audiovisual realitzada per Noha Mokhtar, Júlia Nueno Guitart, i Xavier Nueno Guitart especialment concebuda per a aquesta exposició. El projecte és una recerca dels processos d'estandardització de construcció domèstica i urbanística a Barcelona. Com en altres ciutats del nord global, la reorganització dels espais i la gestió del flux de persones per part de plataformes digitals, assenyalen l'existència d'una infraestructura digital que al mateix temps projecta a la ciutat la seva pròpia imatge. L'obra es presenta en forma d'una videoinstal·lació que posa atenció als processos de treball que sostenen els mecanismes de reproducció de llocs i objectes resultants de la trobada entre el turisme i les economies digitals a escala local i global.

Aquest projecte forma part de la convocatòria *Residència Curatorial Matadero - Loop 2022*, que compta amb la participació de la comissària Gema Darbo i l'elaboració d'aquesta peça col·lectiva per a l'exposició.

Biografies:

Noha Mokhtar (Ginebra, 1987) és una artista visual i antropòloga suïssa. Va estudiar Fotografia en la École Cantonale d'Art de Lausanne i Antropologia i Estudis d'Orient Mitjà en la Universitat de Berna. Actualment està cursant un doctorat en Antropologia Social i Pràctica Crítica dels Mitjans en la Universitat d'Harvard, on se centra en la relació entre parentiu, espai i materialitat a l'Egipte contemporani. La seva pràctica artística inclou fotografia, escultura, instal·lació i vídeo, i utilitza mètodes de recerca etnogràfica. El seu treball ha estat exposat en Haus Konstruktiv, Zurich; Centri d'Art Contemporani, Ginebra; Galeria

Townhouse, el Caire; Swiss Institute, Roma i Musée de l'Elysée, Lausanne entre altres. Ha rebut diverses beques i premis, entre ells: Werkbeitrag Kanton Zurich (2021; 2018), Kiefer Hablitzel (2017), una beca Fulbright (2016) i el Swiss Design Award de l'Oficina Federal de Cultura de Suïssa (2012). També ha rebut residències artístiques i de recerca a la ciutat de Nova York, el Caire i Beirut. És co-fundadora de l'editorial Edition Hors-Sujet.

Júlia Nuevo Guitart (Barcelona, 1994) és enginyera (Universitat Politècnica de Catalunya), i investigadora. Treballa en la intersecció entre tecnologia, dades i comunitat. Actualment, està cursant un Màster en Research Architecture (Goldsmiths, Regne Unit) investigant gestió algorítmica i la (re)proposició de dades com mitjà d'organització dels treballadors de plataformes. Col·labora amb la ONG Airwars (Regne Unit) com investigadora en monitorització de conflictes bèl·lics. Al 2021 va publicar el projecte *A Real-Time Structure* finançat per una beca de Harvard Mellon Urban Initiative. Al 2022 va convertir aquest projecte en una realitat augmentada *Landlord Open House* pel Festival d'Arquitectures Model. Va rebre el premi Latin American Green Award (2018), ha guanyat una beca en la convocatòria de *la Recerca i Innovació en l'àmbit del pensament de la Generalitat* (2022), *Impulsem el que fas* (2020) i el segon premi al concurs de Super-Illes de Barcelona (2021). Ha estat portaveu del Sindicat de Llogateres de Catalunya i ha produït el documental *Sindicat* per The Guardian (2021).

Xavier Nuevo Guitart (Barcelona, 1990) és investigador. Actualment és candidat doctoral al Departament d'Art, Cinema i Estudis Visuals de l'Universitat de Harvard. També és Assistent Científic a l'Escola Politècnica Federal de Lausanne. La seva recerca investiga les formes d'organització del coneixement a les economies digitals, en particular, escriu una tesi sobre la història social i intel·lectual dels motors de recerca. És co-autor de *Napa(s). Persistir en lo inacabado* (Ediciones La Bahía, 2018) i *Chaque Mercredi Caracas* (Editions HS, 2020). Entre els seus projectes més recents es troba l'audiovisual *Cómo Miramos* (Museu dels Premis Nobel, Suècia 2021) o l'exposició *De la Soledad a la Desolación* (Bienal de Arquitectura de Orleans 2020). La seva investigació ha rebut beques de l'Obra Social La Caixa (2012-2014), la Graham Foundation for Advanced Studies in Fine Arts (2019) i el Film Study Center de Harvard University, entre d'altres, i s'ha mostrat a museus i espais expositius a diversos països.

<https://www.real-time-structure.com/>

Crèdits:

Col·laboració: Ramón Sanabria

Producció: Bilel Dhouioui i Mounira Mokhtar

Agraïments: Mercat de la Boqueria, Fruites Vidal i Pons, Crü Estudio, Triflex, Bel Produccions, Andrea, Belicious, Dolors, Fran, Joan, Lola, Niko i Xavier

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa
cà

Paredes Pepinas

Recetas urbanas (Santiago Cirugeda + Alice Attout + Yaiza Ares)

Amb el pretext de construcció de l'espai expositiu, la proposta planteja una intervenció participativa d'inici a fi, dividida en tres fases.

L'etapa de construcció i teatralització del muntatge: reutilitzant les pròpies parets del centre, es genera tant l'espai d'exposició com la instal·lació en format d'oficina, acompanyat d'activitats que van des de les arts vives fins a xerrades obertes amb diferents invitats.

L'oficina "pepina": que es manté al llarg de la durada de l'exposició, en la qual s'atendran peticions de manera oberta de persones o col·lectius que tinguin necessitats vinculades a l'àmbit de l'habitatge. En paral·lel, aquestes seran exposades a l'espai d'atenció ciutadana.

El desmuntatge: l'última fase consisteix en la redistribució del material en funció de les propostes ateses al llarg de l'exposició i el seguiment de l'evolució de les mateixes.

Activitats vinculades:

15.09 / 19:30h: Performance **Paredes Pepinas** / Recetas urbanas (Aixecar paret al Claustre).

10.11 / 18:30h: Taula rodona **Charla Pepina** / Recetas urbanas amb Roberto Vaquero .

Biografies:

Santiago Cirugeda (Sevilla, 1971) va crear en 2003 l'oficina d'arquitectura Recetas Urbanas després de 7 anys de treball en solitari abordant temes com l'arquitectura efímera, la reutilització de materials, les estratègies d'ocupació i la intervenció urbana, la incorporació de pròtesis construïdes, l'educació o la participació de ciutadans en el procés de presa de decisions.

Alice Attout (Bèlgica, 1984) es va unir a l'equip en 2008 i junts van continuar buscant nous protocols per a projectes públics negociant entre legalitat i il·legalitat i recordant l'excés de control que ens intenten imposar des de les institucions públiques. El treball de l'equip de Recetas Urbanas es caracteritza per la seva continua experimentació utilitzant la ciutat com un laboratori i un espai de resolució de conflictes.

Crèdits:

Agraïments: David Orriols Campillo, Jorge Barroso Alcoba (Bifu), Ania Jaca Sanz de Arellano, Berta Ros Roig i a l'equip de GROU: Xavi, Pau, Furna, Raul, Jaume, Ferran, Manolo Mariano, Bricomart, Mause i Catunic.

El descanso

Río Paraná (Duen Sacchi i Mag De Santo)

Al segle XX s'imposava una nova classe de model iniciat violentament amb les dictadures afavorides per la política exterior dels EUA al Carib i Sudamerica. Mentre que les classes altes i mitjanes accedien al consum massiu i es creaven els primers barris privats, la desestructuració de l'Estat de dret i la seva força de treball portava a l'empobriment de gran part de la ja precaritzada població.

El descanso està inspirat en els relats de vida de l'activista travestí Luisa Paz. Posa de manifest les maneres de construcció d'habitatges ancestrals amb materials de l'entorn, reciclats, i les actuals com a formes de resistència davant la despulla.

De la mateixa manera, ens presenta la casa com una metàfora del cos propi, de la bellesa com a forma d'allò comú, d'un espai on un pot inventar-se. No sols es fa referència a la crisi habitacional de les comunitats travestís i trans, sinó que intenta generar una sol·licitud d'alleujament.

Activitats vinculades:

11-12.9: Activació ***El descanso*** / Río Paraná

25.9: Lizette Nin. Activació ***El descanso*** / Río Paraná

Principis de novembre, 19:30h: Frau Diamanda. Activació ***El descanso*** / Río Paraná

Mitjans de novembre: Meloe Genai. Activació ***El descanso*** / Río Paraná

Biografia:

Duen Neka´hen Sacchi (Aguaray, Salta, Argentina, 1974).

Mag De Santo (La Plata, Buenos Aires, Argentina, 1984).

Rio Paraná, equip artístic que treballa des del 2016 en projectes que creuen imaginació utòpica, ficció social, dissidències sexuals i anticolonialisme. Tots dos són artistes visuals, performers, escriptors, investigadors i ex-filòsofes trans del Sud, sortits del PEI-MACBA.

Els seus últims projectes, que encara segueixen la seva marxa, són La Pisada del Ñandú (o cómo transformamos los silencios), un assaig visual sobre els arxius domèstics i institucionals de persones trans/travestís/no binàries sota la constel·lació de la creu del sud (La Virreina Centre de la Imatge 2021- Museu d'Art Contemporani de Panamà 2022) en què, mitjançant un patrimoni de documents i peces artístiques, intenten mostrar la co-dependència entre la imposició colonial del gènere i la racialització. TRAUMA, un arxiu de sentiments de cultures públiques dels activismes dissidents sexogenèrics i migrants (Histèria Colectivo, Consonni, Zinegoak); i *¿Qué hacen con nuestros huesos?* recerca, desclassificació d'arxius i memòria ancestral viva (Puelmapu-França-Barcelona).

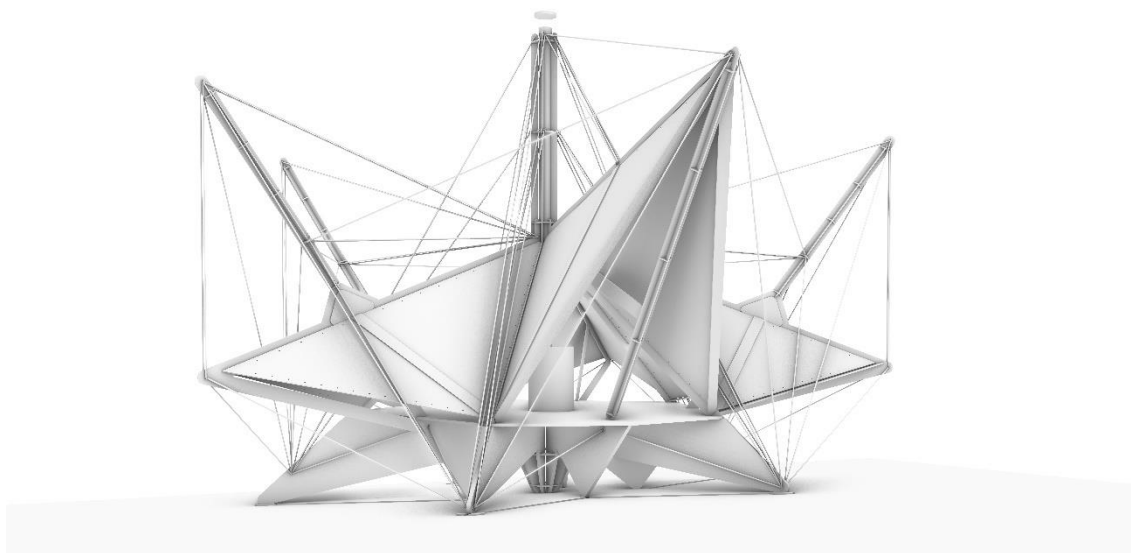
<https://sacchidesanto.myportfolio.com/->

Crèdits:

Col·laboració: Vídeo del col·lectiu Furia Travesti, Lizzette Nin, Margarita Tkachuk, Meloe Gennai i Frau Diamanda. Construcció a càrrec de Diana Colta, Nat Garcia, Roger Serret Ricou, Aparicia Arguello i Alfred Martinez Venegas

MDF Tent

TAKK // Mireia Luzárraga + Alejandro Muiño

Qualsevol relació entre individus necessita un suport material per dur-la a terme. La proposta explora els límits materials per aconseguir entendre un espai com a “habitable”. Per a això s’investiga el sistema d’estructures en tensegritat, un recurs molt habitual en espais que, donada la seva temporalitat o falta de mitjans, necessiten optimitzar la despesa material i aconseguir un lloc mínimament habitable. La proposta aporta una nova versió d’aquestes estructures, combinant-les amb el MDF (tauler de densitat mitjana): un material que per les seves propietats pot ser utilitzat com a sòl, paret o sostre. Finalment, mentre que la construcció de MDF assegura una mínima estanquitat i protecció contra el vent, una xemeneia central aporta el control tèrmic necessari per fer habitable aquesta estructura.

Biografia:

Takk és un espai per a la producció arquitectònica centrat en el desenvolupament de pràctiques materials en la intersecció entre naturalesa, cultura, i política, amb una especial atenció als reptes que l’era del Antropocè planteja. Dirigit per **Mireia Luzárraga** (Madrid, 1981) i **Alejandro Muiño** (Barcelona, 1982) des de Barcelona i Madrid, *Takk* combina les seves activitats professionals amb les de recerca i acadèmiques. Actualment Mireia Luzárraga és professora de projectes a l’Escola Tècnica Superior d’Alacant i a l’Institut d’Arquitectura Avançada de Catalunya. Per la seva part, Alejandro Muiño és professor de projectes a l’Escola de Disseny BAU. *Takk* ha explicat el seu treball en fòrums internacionals com ara GSAPP-Columbia University a Nova York, Thailand Design Center a Bangkok o Floating University a Berlín entre altres. Així mateix, el seu treball ha estat exposat a la Biennal de Rabat 2019, la Biennal d’Orleans 2019 i 2017, la Triennal d’Oslo 2016 secció Academy, i el pavelló

espanyol de la Biennal de Venècia 2014. La seva obra pertany a la col·lecció permanent del FRAC Centri-Val de Loire i el Centre d'Art 2 de Maig, i a més d'exposicions col·lectives en el Centre de Creació Contemporània Escorxador Madrid, Alcova Milà o el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona CCCB, han realitzat exposicions individuals a la galeria Magazin a Viena i a la galeria H2O de Barcelona.

www.takk-architecture.com

Crèdits:

Col·laboració: Roger Monfort, Berta Ribaudí

Predicción, prevención y control de los sentidos: Breve ensayo sobre el desarraigo

Génesis Valenzuela

Foto: Arxiu de The NOAA Photo Gallery, "Kozá" de Nuri Bilge Ceylan

“Seré concisa: Els mapes estan concebuts per a preservar els espais intermedis. I si tornem als ells constantment, és perquè estem buscant salvar els obstacles que atempten contra el nostre desig íntim de perdre'ns. Les línies de deambulació, en realitat, es van traçant tenaçment a mesura que activem i desactivem aquest anhel. La seqüència seria aquesta: sorgeix el desig; apareixen els obstacles que impedeixen satisfer-lo; i davant el desànim, s'activa l'impuls orientat a activar l'expectativa. La força del vent pot arrencar un arbre, una llar i fins a una presència mentre estem absents. No obstant això, seria necessari precisar que tot és molt més complex, perquè les línies dels mapes no indiquen com prevenir el caos, sinó com deambular en la direcció magnètica que dicten els sentits.”

Aquesta peça audiovisual forma part de la convocatòria *Residència Curatorial Matadero - Loop 2022*, que compta amb la participació de la comissària Gema Darbo i l'elecció d'una peça ja produïda per a aquesta exposició.

Biografia:

Génesis Valenzuela (República Dominicana, 1988) es va iniciar en les arts escèniques i plàstiques a primerenca edat a l'Escola Nacional de Belles Arts del seu país, República Dominicana. En aquests espais va descobrir el seu interès pels temes del camp dominicà, específicament del sud del país, regió de la qual

provenen les seves arrels. Més tard va ingressar a la carrera de direcció de cinema a l'escola Alts de Chavón. Aquesta escola gaudeix d'un programa acadèmic integral, que abasta totes les àrees de l'art cinematogràfic, i alhora incentiva a pensar en una estètica i ètica crítica del Carib. La configuració d'aquests estudis li va permetre ampliar la seva formació artística i aprofundir en les seves obsessions: la pagesia i la tendència consumista que creixia voraçment en la societat. Les seves primeres pel·lícules aborden aquestes temàtiques des d'un delicat tractament poètic i assagístic. Després de migrar a Espanya, on va realitzar el màster de Creació de Cinema Experimental en l'Elías Querejeta Zine Eskola, va començar a treballar en projectes multidisciplinaris que aborden temes com el desarrelament, el gènere/raça/classe i la colonització de les Antilles. Les seves pel·lícules han circulat per diversos festivals de cinema, incloent-hi el Festival Internacional del Nou Cinema Llatinoamericà de l'Havana, el Festival Internacional de Cinema Doc Buenos Aires, la mostra de Curtmetratges Iberoamericans del Festival Internacional de Cinema de Quito, el Festival de Màlaga, entre altres. En 2018 va guanyar el primer lloc d'Espectura de Guió del Concurs Nacional de Cinema de República Dominicana (FONPROCINE). Així mateix, els seus projectes han participat en diversos tallers i residències artístiques, com ara el Taller de Desenvolupament de Projectes de Ibermedia, La Incubadora de Projectes de MiradasDoc, el Centre de Residències Artístiques de Matadero, la residència de cinema RAW de DocLisboa i Marges, entre altres.

<https://www.mataderomadrid.org/residencia/genesis-valenzuela>
<https://genesisva.cargo.site/>

Crèdits:

Col·laboració: Material d'arxiu The NOAA Photo Gallery i “Koza” de Nuri Bilge Ceylan

Agraïments: Marcel Beltrán, Carlos T. Lied i Escuela de cine Altos del Chavón

Activacions i activitats relacionades

- 11-12.9** Activació **El descanso** / Río Paraná
- 15.09 / 19:30h** Performance **Paredes Pepinas** / Recetas urbanas (Aixecar paret al Claustre)
- 25.9** Lizette Nin. Activació **El descanso** / Río Paraná
- 29.09, 26.10, 24.11 / 19h** Activació **Identitat** / Agnes Essonti
- 02.10 / 12h-13:30h** Performance **Anem al Xino** / Cangrejo Pro. ARTefACTe2
- 05.10, 9.11, 14.12 / 17:30h** .. Activació **Estances** / Asunción + Guasch
- 13.10** Activació **Sensellar** / Daniel Cid + Francesc Pla + Eva Serrats
- 16.10 / 13h** Concert d'improvisació Lotte Anker & Biliana Voutchkova. MIXTUR
- 22-23.10 / 23h - 06h** Experiència sonora **Nuit#Couchée** / Stéphane Garin i Ensemble0. OUT·SIDE
- 23.10 / 11h - 9h** Taller de dibuix **Una llar d'abraçades** / Carmela Márquez. Barcelona Dibuixa
- Principis de novembre** 19:30h Frau Diamanda. Activació **El descanso** / Río Paraná
- 10.11 / 18:30h** Taula rodona **Charla Pepina** / Recetas urbanas amb Roberto Vaquero
- Mitjans de novembre** Meloe Genai. Activació **El descanso** / Río Paraná
- 18.11 / 19h** Concert d'improvisació conduïda **Casa de ressonància** / Col·lectiu Free't
- 23.11 / 19h** Performance **Hogar** / Angela Millano. IF Barcelona
- 25.11 / 19h** Teatre visual **Now(h)ere** / Natalia Barraza. IF Barcelona
- 26.11 / 19h** Concert/Performance participativa **The City composing** / Hara Alonso. OUT·SIDE
- Primera setmana desembre** Activació **Hogueras/Hogares** / Samuel Céspedes

<https://artssantamonica.gencat.cat/ca/detall/Dorm-en-l'accident-que-provoca>

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa
cà

Crèdits

SANTA MÒNICA

Direcció Enric Puig Punyet

Coordinació Roger Vinent Arnau

Edicions Cinta Massip

Direcció tècnica Marina Rubio Marco

Activitats Eva Ruiz

Administració Cristina Güell

Secretari de direcció Andreu Carreras i Novich

Comunicació i Premsa Clara Bofill Pumarola

Difusió Juanjo Gutiérrez

Web Luis Villalón

Xarxes socials Xesc Grau Serratusell

Fotografies Jordi Play

MÒNIQUES (ARTISTES RESIDENTS)

Gremi d'espais

Pedro Bennaton

Anna Solanilla

Gremi de comunicació

Lara Martínez

Irena Visa

Gremi de gastronomia

Natalia Carminati

Laura Torres Gandía

Sonia Villar

Carolina Zerpa

Gremi de participació

Juan David Galindo

Tau Luna Acosta

Clara Piazuelo

Diana Rangel

Gremi de digitalització

Carlos Carbonell

Marc Villanueva Mir

Gremi d'educació

Gemma París

**Generalitat
de Catalunya**

mòni
santa c
à

Marta R Chust
Alba Rihe
Alejandro Santaflorientina

Gremi d'edició

Antonis Antoniou
Marta Sesé

PERSONAL DE SALA

MagmaCultura, SL
Ainhoa Arroyo Tomás
Elizabeth Bertolín Mercado
Sílvia Camacho Riart
Oscar Canal Vicente
Alba Coll Zapata
Raül González Carrasco
Roser Martín Ausió
Héctor Martos Avellaneda
Àngel Monlleó Marsal
Josep Francesc Valero Garcia

MUNTATGE

Grop exposicions i museografia, SL
Raul Baeza Calleja
Ferran Costa Fontanet
Manuel Delgado Barruquera
Francesc Fornaguera Bau
Fco. Javier Hernandez Ruíz
Irene Julve Nieto
Xesco Muñoz
Carlos Portillo Recio
Manuel Ríos Calatayud
Eduard Segura Domenech
Jordi Segura Marfil
Pau Segura Marfil
Ricard Sellarés Puig
Mariano Verdejo
Jaume Vila-Clarà Martin

NETEJA

L.D., SAU
Rosa Bajaña
Julia Barrueto
Maria Olga Bustos
Gloria Canelo
Olga Carrión
Tania Ginés
Sergio Sánchez Blesa
Elizabet Tipán
Lídia Toala
Lali Ventaja

SEGURETAT

Iman seguridad, SA
 Maria Isabel Bermejo Celdrán
 Juan Carlos Alba Collado
 Daniel Sanchez Sánchez
 Mileidys Landestoy
 Fabian Arnaldo Jaeggi

MANTENIMENT

Ferrovial
 José María de Santos
 Juan Vizuite

IL·LUMINACIÓ

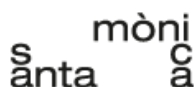
Intervento
 Maria José Dominguez Vazquez
 Pelayo Rodriguez Gonzalez

PINTURA

Turgay Basoglu
 Marçel Gallart Vila
 Andreu Gazquez Oronich
 Jonathan Lazaro Barrera
 Salvador Mateo Serrat
 Jose Antonio Rivera Roman

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Artspace &
 Artist in residence.
 Barcelona

ORGANITZAT PER

Santa Mònica

Contactes de Comunicació i Premsa

info.santamonica@gencat.cat

Coordinació de comunicació i premsa

Clara Bofill Pumarola

cbofillp@gencat.cat

Tel.: (+34) 935 547 861 / 677 29 21 26

Web

Luis Villalón

lvillalon@gencat.cat

Difusió

Juanjo Gutiérrez

jgutierrezg@gencat.cat

Xarxes socials

Cesc Grau Serratusell

francescgrau@gencat.cat

Santa Mònica
La Rambla, 7
08002 Barcelona
T 935 671 110

info.santamonica@gencat.cat

Entrada lliure

Horari: de dimarts a diumenges i festius d'11 h a 20.30 h;

Dilluns tancat, excepte festius

santamonica.cat

**Generalitat
de Catalunya**

santa mònica
c